

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Treinrovers en Zeeschuimers

Nr 2186

ZONDAG 17 JANUARI 1954
WEKELIJKSE AFLEVERING

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Treinrovers en Zeeschuimers

Hoofdstuk I

DE AANVAL OP DE TREIN

Het was omstreeks elf uur in de avond, toen de sneltrein van Helmesdale naar Dornoch, beide plaatsen in het Noorden van Schotland gelegen en op de oostkust van het graafschap Sutherland door een bocht stoomde. Het was een donkere nacht en slechts nu en dan kon de maan zich met moeite een doortocht banen tussen de zware wolken.

Het was een sneltrein, die daar met een vaart van meer dan honderd kilo-

meter in het uur voortstormde en hij werd getrokken door een van die krachtige, fraaie locomotieven, die men ondanks dit tijdperk van zich steeds uitbreidende elektrische tractie, in Engeland nog veel aantreft op de hoofdlijnen. De trein was tamelijk vol en de reizigers waren hoofdzakelijk zakenlieden, die des nachts wilden reizen, om bij het aanbreken van de dag, omstreeks zeven uur in de ochtend te Londen te kunnen zijn.

In een coupé eerste klasse zaten twee heren, geheel alleen, die er nog niet aan schenen te denken de slaapwagen op te zoeken.

De oudste had zich voor een plaats in de slaapwagen laten inschrijven onder de naam Lord William Aberdeen, toen hij een paar uren geleden uit Kinbrace was vertrokken.

Maar de man, die hem zijn kaartje verkocht, zou heel waarschijnlijk zeer vreemd hebben opgekeken, als men hem had kunnen mededelen, dat hij het plaatsbewijs aan niemand anders ter hand gesteld had dan aan Lord Edward Lister, alias John Raffles, de langgezochte Gentleman-Inbreker, de verklaarde vijand van de Londense Hoofdinspecteur van politie, Baxter.

En toch was deze elegant geklede reiziger, die daar op zachte toon een gesprek voerde met zijn metgezel, niemand anders dan de stoutmoedige avonturier, die reeds zovele jaren Scotland Yard tot vertwijfeling had gebracht, door een reeks inbraken en diefstallen, waarvan vooral schatrijke lieden, bankiers, effectenhandelaars, maar meer nog woekeraars, geldschieters, chantageplegers en bedriegers het slachtoffer waren geworden.

De jonge man die naast hem zat, vervulde in het dagelijkse leven de rol van secretaris van Lord William Aberdeen.

Zijn naam was Charles Brand en hij had deelgenomen aan de meeste avonturen van Raffles.

Raffles en Brand keerden op die avond terug van een kleine inspectie-reis naar een van de landgoederen van Lord Aberdeen, in het Noorden van Schotland en waarvan Raffles een tehuis voor bejaarde en behoeftige toneelspelers en andere beeldende kunstenaars had gemaakt.

Charles Brand had het zich gemakkelijk gemaakt en leunde achterover in de mollige kussens, en zei:

— Het is jammer dat wij niet overdag hebben gereisd.

— Dat zou ik ook zeker wel gedaan hebben, mijn waarde, antwoordde Raffles, als ik niet wat haast had gehad om naar Londen terug te keren. De

streek is hier bijzonder mooi en het is eigenlijk zonde om in Schotland te reizen, zonder dat wij het landschap kunnen bewonderen. A propos, waar zijn wij hier eigenlijk?

— Niet ver van Brora. Wij moeten er over een kwartier zijn, dunkt mij.

— Nu, Brora of iets anders, wij zien er toch niets van en ik zou je dus willen voorstellen onze slaapwagen maar op te zoeken, zoals de meeste andere reizigers al hebben gedaan.

Juist op dat ogenblik sloegen de remmen aan en begon de trein langzamer te rijden. De remmen knarsten en de locomotief liet 'n gillend gefluit horen.

— Stopt de trein in Brora? vroeg Raffles.

— Niet volgens het spoorboekje!

— Dan misschien een onveilig sein? Ik zal eens gaan kijken.

Hij stapte op het portier toe, liet het raampje neer en keek naar buiten. spoedig trok hij het hoofd weer naar binnen en zei schouderophalend:

— Ik zie een rood licht; de trein zal misschien wel stoppen.

Inderdaad begon deze hoe langer hoe langzamer te rijden en stond eindelijk bijna geheel stil.

Maar terwijl de reizigers zich nog afvroegen wat dit te betekenen kon hebben, klonken er eensklaps in de duisternis een paar schoten, gevolgd door een luide kreet.

Raffles stond weer op en boog zich snel uit het portierraampje. In het begin kon hij volstrekt niets onderscheiden, maar toen ontwaarde hij een zekere glinstering in de verte, die afkomstig moest zijn van de Strath Brora, de brede rivier, waarover de trein juist had moeten rijden.

De wagon, waartoe zijn coupé behoorde was de derde, van voren gerekend. Hij kon de locomotief niet zien, maar wel kwam het hem voor, alsof vlak bij de machine, in de duisternis zich enige gedaanten bewogen.

Eensklaps flitste een vuurstraal, dadelijk gevolgd door een schot.

— Maar voor den duivel, het is een treinroof in optima forma, riep Raffles uit, terwijl hij het hoofd snel terugtrok

en zijn revolver te voorschijn haalde.

Brand had zijn souper onmiddellijk in de steek gelaten en had de coupé aan de andere zijde verlaten, om in de lange gang een der raampjes te openen, teneinde naar buiten te kunnen zien.

Hij bemerkte dat bijna alle coupés verlaten waren; verreweg de meeste reizigers hadden hun slaappleats reeds opgezocht.

Voor aan de trein klonk gerammel van kettingen en daarboven uit nogmaals een snerpende kreet, dadelijk gevolgd door een tweetal schoten.

Een conducteur kwam zeer nerveus door de gang van de wagon lopen en wierp in zijn haast Brand bijna van de been.

— Wat is er aan de hand, conducteur? riep Brand opgewonden.

— Ik weet niet precies wat het is, mijnheer, maar het kan niet veel goeds zijn. Het moet op de goudzending gemunt zijn.

— Een goudzending? vroeg Raffles verbaasd, die zich bij de twee mannen had gevoegd.

— Tien kisten met gouden baren, tot een waarde van bijna een half miljoen pond sterling en het eigendom van de Bank van Engeland, die zij zich door haar filiaal in Thurso heeft laten toezenden.

De man snelde verder, waarschijnlijk om haastig de slapende passagiers te wekken.

— En moeten wij dat toelaten? riep Brand uit.

Het zal wel een beetje te vroeg zijn, om dat nog te beletten, antwoordde Raffles.

Hij had het portier geopend en sprong uit de trein. Het was intussen stil geworden, maar eensklaps geschiedde er iets, dat Raffles met ongerustheid vervulde. De trein begon heel langzaam achteruit te rijden. Maar de locomotief braakte een rookwolk uit en reed nu met donderend geweld over de ijzeren brug, die over de Strath Brora is geslagen en met haar verdween de bagagewagen met het goud in de duistere nacht, terwijl nu en dan een schot klonk... Het lawaai dat de vluchtende

locomotief veroorzaakte, werd hoe langer hoe onduidelijker... misschien vochten de treinbandieten nog met de beambten, die zich in de wagon hadden bevonden.

Raffles was snel weer op de treeplank gestapt van de langzaam terugrollende trein. Hij had dadelijk begrepen, wat er geschied was. De remkoppeling was losgedraaid, of misschien wel met ruw geweld verbroken, toen de locomotief met de goederenwagen alleen verder ging en daar de spoorlijk hier ter plaatse een geringe helling vertoonde, teneinde het niveau van de brug te bereiken, zo kon het niet anders of de zware trein moest, gehoor gevend aan de wetten der zwaartekracht, weer terugrollen. In het eerst ging het langzaam, bijna onmerkbaar, maar spoedig zou de snelheid toenemen en ten slotte zou de onbestuurde trein met razende vaart voortstuiven en te pletter lopen op de goederentrein, die ongeveer twintig minuten na de sneltrein het station van Helmsdale verlaten had...

In een ommezien doorzag Raffles het grote gevaar, dat de reizigers bedreigde. Er moesten onmiddellijk maatregelen genomen worden, voor de trein zulk een vaart had, dat er aan redden niet meer te denken viel. Maar hoe te handelen, nu de luchtdrukrem vernield was?

Juist liep de conducteur weer voorbij, bleker dan zoeven, want ook hij had het vreselijke gevaar begrepen.

Raffles greep hem bij de arm en vroeg kortaf:

— Zijn er geen handremmen aan de wagens?

— Op twee wagens slechts, mijnheer, op de achterste passagierswagen en op een van de bagagewagens.

— Zijn er remmers op die wagens?

— Nee, dat geschiedt nooit bij passagierstreinen.

— Dan zullen wij naar de remhuisjes gaan. Het is onze enige kans.

— Maar aan het begin en het einde van de trein zijn geen D-wagens! riep de conducteur. Gij zult over de daken moeten klimmen.

— Dan zullen wij dat doen! riep Raffles op vastberaden toon. Vooruit Charles. Jij neemt de voorste wagon, ik zal naar achteren gaan en haast je om Godswil, want de trein begint al hoe langer hoe meer vaart te krijgen.

De mannen snelden in tegenovergestelde richting weg. Raffles moest de langste weg afleggen en hij rende als een haas door de gangen, totdat hij niet verder kon, daar hier de rij D-wagens ophield. Hij opende de deur van de harmonica en trad op het kleine platform, dat onder zijn voeten trilde en rammelde.

Op een meter afstand zag hij de kleine ijzeren ladder, die langs de achterwand van de achterste wagon, die nu de voorste was geworden, van tussen de buffers tot bij het gewelfde dak liep.

Raffles deed nog één stap en sprong toen met een koene zwaal over de buffers heen op de ijzeren ladder. Hij beklom ze zo snel hij kon en kroop op het dak van de schuddende en schokkende wagon. Aan de andere kant van het dak verhief zich het remmershuisje. Op handen en voeten kroop Raffles over het dak van de wagon naar dat huisje toe en richtte zich op. Een kreet ontstapte hem.

Daar, in de verte, glinsterden twee vurige ogen in de duisternis... het waren de lantaarns van de locomotief, die de zware goederentrein trok. De trein kon zich op nauwelijks 4 kilometer afstand bevinden en een botsing was onvermijdelijk, als men er niet zeer spoedig in slaagde de trein tot staan te brengen.

Toch voelde Raffles aan het trillen van de wagon dat de onbestuurde trein niet geheel onbelemmerd liep; Brand had zeker zijn doel al bereikt en de rem aangedraaid.

Raffles aarzelde geen seconde. Hij klom in het huisje, greep de rem en draaide haar uit alle macht aan. Direct voelde hij dat de vaart verminderde, maar nog steeds gleed de trein snel van de helling omlaag en wanneer de machinist van de goederentrein niet spoedig bemerkte, dat zijn lijn niet vrij

was, dan was een ramp niet te vermijden.

Raffles liet de rem in de stand staan, waarin hij haar zover mogelijk had aangedraaid, klom uit het huisje, wierp zich plat op het dak van de wagon en keek over de achterrand. Volgens het voorschrift hing de lantaarn met het rode glas op haar plaats. Dat was een geruststelling, maar zou de machinist van de goederentrein tijdig merken, dat het rode licht zich niet verwijderde, maar naar hem toekwam?

Raffles bedacht zich niet langer. Hij zwaaide zich over de rand en begon de smalle ladder af te dalen, die zich ook aan deze kant van de wagon bevond. Zich met één hand aan de onderste sporten van de ladder vast houdend, de voeten steunend in de zware koppelhaak, lichtte hij met de vrije hand de lantaarn van de haak en begon die langzaam heen en weer te zwaaien.

Op dat ogenblik merkte de machinist daarginds het gevaar blijkbaar. De stoomfluit gilte, er klonk een oorverdovend geraas van knarsende wielen, die door de remmen werden gegrepen en de trein minderde direct zijn vaart, geholpen door de helling van de spoor-dijk. Toen, terwijl er nauwelijks vijftig meter afstand-tussen de beide treinen was, gaf de machinist tegenstroom en de goederentrein begon achteruit te lopen.

Maar nog altijd liepen de wagons van de personentrein een weinig harder en even later hadden zij de goederentrein ingehaald.

Raffles was vliegensvlug weer naar boven geklauterd en de schok, die hij te verduren kreeg, toen de buffers met een luide metaalklank op elkaar stootten, had hem bijna van het dak van de wagon geslingerd, maar toen stond de trein ook stil, tegelijk met de goederentrein.

Intussen had de vervaarlijke schok hevige schrik teweeg gebracht onder de reizigers, die, sommigen in nacht-gewaad, de personentrein verlieten en luid schreeuwend heen en weer liepen, op gevaar af te worden gegrepen door de trein, die een kwartier later van de

tegenovergestelde richting moest komen.

De conducteurs wisten, niet zonder moeite, wat orde te scheppen en toen werd er omgezien naar middelen om uit deze gevaarlijke toestand te geraken.

Het naaste station was een half uur rijdens verwijderd. Men besloot echter naar het stadje Loth te telegraferen. Maar toen de telegrafist contact trachtte te krijgen, moest hij ervaren, dat de telegraaflijn was doorgesneden. Er schoot dus niets anders over dan dat men zou trachten terug te rijden, met de locomotief in het midden. Tien minuten verder was een zijspoor, waarop de goederenwagens gerangeerd konden worden.

Niet zonder moeite kreeg men de reizigers weer in de coupé's, de stoomfluit gilte, langzaam begonnen de wielen te draaien en de geïmproviseerde trein stoomde terug.

Nadat alle goederenwagens op het zijspoor waren gerangeerd, kon de tocht sneller worden voortgezet, daar er voor vijf uur in de morgen op de lijn naar Londen geen treinen meer zouden lopen. Om half twee werd Loth bereikt, waar het stationpersoneel, uit

drie koppen bestaande, niet weinig ontsteld was, over deze nachtelijke verschijning van de passagierstrein.

Er werd aanstonds om een hulplocomotief getelefoneerd naar Helmsdale, want de draad tussen deze plaats en Lothe bleek nog intact te zijn.

Daar er in de grote plaatsen meestal een hulpmachine onder stoom staat, duurde het geen kwartier of de grote lampen van een zware locomotief werden zichtbaar en even later reed het gevaarte dreunend het kleine station binnen en werd aanstonds voor de personeertrein gerangeerd.

De locomotief van de goederentrein was reeds weer vertrokken, teneinde de goederenwagens, die op het zijspoor waren gereden, te gaan ophalen.

Maar in die tussentijd had men op het kleine station van Loth niet stilgezeten. Langs een grote omweg was men er in geslaagd, telefonische verbinding te krijgen met Brora en onmiddellijk werden in die plaats de spoorwegautoriteiten en de politie op de hoogte gebracht van het gebeurde, waarna dadelijk een kleine inspectietroep werd uitgezonden, teneinde de lijn te gaan verkennen.

LORD LISTER VERSCHIJNT VOORTAAN ELKE WEEK

Hoofdstuk II

RAFFLES LAAT HET ER NIET BIJ

Het begon in het Oosten reeds te dagen, toen de sneltrein, die zijn reis zo onverwacht had moeten afbreken, opnieuw op weg toog, maar nu met heel wat minder reizigers, want een aantal hunner was zo bang geworden door hetgeen er gebeurd was, dat zij er de voorkeur aan gaven enige uren in het kleine Loth te blijven, totdat het volop dag zou zijn.

De reis werd dus weer hervat en de krachtige machine trok de wagons in snelle vaart over de rails.

Maar bij de brug over de Strath Brora gekomen, matigde de machinist van de trein de snelheid, omdat hij nog geen rapport ontvangen had, dat de lijn veilig was. De brug was echter vrij en de trein reed er langzaam overheen. Aan gene zijde van de rivier echter stond het sein op onveilig en de machinist moest stoppen.

Daar, op ongeveer een kwartier rijdens van Brora, stond een locomotief op de rails, met de tender en daarachter de noodlottige goederenwagen, waarvan de kostbare inhoud de hebzucht had gaande gemaakt van de treinbandieten.

De schelmen hadden alle stoomkleppen van de locomotief wagenwijd opengezet, benevens de deur van de vuurhaard, waardoor de druk spoedig zo aanzienlijk was gedaald, dat het zeker nog enige tijd zou duren, alvorens er opnieuw stoom gemaakt kon worden.

Een machinist, die met de kleine inspectietroep was medegekomen, was reeds doende de vuren van de in de steek gelaten machine weer op te sto-

ken. Naast het spoor waren enige mannen druk bezig met draagbaren voor het inladen van de gewonde treinambten.

Raffles, die zich uit het portier gebogen had, nam dit alles uit de verte waar. Hij wenkte Brand en beiden stapten uit de coupé op het spoor en liepen tussen de dwarsliggers snel naar voren.

Raffles en Brand vonden daar een twintigtal mannen bijeen, die gekomen waren met een platte, open goederenwagen, door een elektrische trolley getrokken.

Raffles en Brand konden nu de gehele omgeving rustig opnemen. Achter hun rug stroomde de Strath Brora met haar welige oevers. De spoordijk was hier vrij hoog en ter linker zijde strekten zich weilanden en bossen uit.

Toen wijdde Raffles zijn aandacht aan de goederenwagen, waarin het goud vervoerd was. Zoals hij wel dacht, was het een geblindeerde wagen die stevig gesloten moest zijn geweest. Het slot was echter op ruwe wijze vernield, waarschijnlijk door een koevoet, of een sterk breekijzer. Voor het overige was er niets aan te zien, geen kogelgat, geen versplinterd hout.

Er kwam juist een brancarddrager voorbij en Raffles hield hem even staande, vragende:

— Er zijn toch geen slachtoffers gevallen, mijnheer?

— Ik vrees van wel, mijnheer, antwoordde de man, tikte aan zijn pet en ging snel verder.

Ook Raffles en Brand liepen een twintigtal meters verder, gingen om de locomotief heen en liepen juist de inspecteur van politie in de armen, die zich door de hoofdconducteur van de trein het geval nog eens liet uitleggen, voor zover deze beambte er zelf van op de hoogte was.

De hoofdconducteur, die zijn verhaal juist geëindigd had en Raffles en Charles had zien aankomen, riep uit:

— En dit zijn de beide heren, inspecteur, van wie ik u zoeven sprak. Aan hen hebben wij het behoud van de trein en misschien van een paar dozijn mensenlevens te danken.

— Dan zijn de reizigers u wel zeer veel verplicht, mijnheer, zei de inspecteur. Kunt gij zelf mij misschien iets naders mededelen?

— Ik denk niet veel meer dan de hoofdconducteur zelf, inspecteur, antwoordde Raffles. Maar gij zult mij integendeel misschien wel kunnen zeggen of er reeds enig spoor van de daders gevonden is?

— Hoe zou dat mogelijk zijn, mijnheer, wij zijn nauwelijks een half uur ter plaatse, antwoordde de inspecteur. Mijn mannen zoeken thans de omgeving af, maar ik betwijfel zeer, of hun pogingen met een goede uitslag bekroond zullen worden.

— Waarom denkt gij dat?

— Omdat wij hier slechts een paar kilometers van de kust verwijderd zijn. Wanneer de bandieten daar, bijvoorbeeld in een van de talrijke inhammen, die zich daar bevinden, een klein vaartuig gereed hebben gehouden, dan hebben zij overvloed van tijd gehad, om zich daarmee uit de voeten te maken.

— Natuurlijk hebt u met die omstandigheid rekening gehouden.

— Dat spreekt van zelf. Ik heb naar de voornaamste kustplaatsen geseind en daar moet men nu politieboden uitzenden, teneinde het westelijke gedeelte van de Noordzee af te zoeken. Ik wil u echter niet verhehlen, dat onze kansen slecht staan, want zij hebben een voorsprong van minstens anderhalf uur op ons, en in negentig minuten kan men

met een snelle motorboot een grote afstand afleggen.

— Hebben zij alle kisten kunnen stelen?

— Allen.

— Is er met politiehonden gewerkt?

— Ook dat! Al sedert een half uur, bijna drie kwartier zijn er twee van de beste honden uit Brora op zoek. Ha, daar komt er juist een van zijn tocht terug!

— Ik kom rapport uitbrengen, inspecteur.

— Wel Brown, nu al terug? Heb je iets ontdekt?

— De hond heeft mij regelrecht naar de kust gebracht, zonder links of rechts af te wijken, zonder een seconde te aarzelen! Hij liep snuffelend een eindje het water in en toen jankte hij op een manier, die voor mij maar al te duidelijk was: hij had het spoor verloren.

— U ziet het, mijnheer, zei de inspecteur. Zij zijn natuurlijk in zee gestoken.

— Weet u met hoeveel zij waren?

— Op zijn minst twintig man.

— Dan moeten zij ook een grote boot gebruikt hebben, tenzij een gedeelte van de rovers op de kust is achtergebleven.

Juist had Raffles dit gezegd, of een tweede rechercheur verscheen ten tonele, die een vervaarlijke Duitse herder aan de lijn met zich meevoerde en die eveneens moest verklaren, dat zijn hond hem dwars door het bos, rechtstreeks naar de kust had gebracht en daar het spoor bijster was geworden.

Toen de beide rechercheurs echter wat nader op de zaak ingingen, bleek het, dat de twee politiehonden hen niet naar dezelfde plek hadden gebracht, ongeveer twee mijlen van elkaar verwijderd.

— Dat zou er dan op moeten wijzen, dat zij zich geplitst hebben en van twee boten hebben gebruik gemaakt, meende Raffles.

— Het zal wel zo geweest zijn, mijnheer, zei de inspecteur. Hoe het zij, ik zal doen wat ik kan, en meer kan men van mij niet verlangen. Gij moet mij excuseren, ik heb het zeer druk!

De inspecteur tikte aan zijn pet en ging verder, door de twee teleurgestelde rechercheurs gevolgd.

Daar de stoomspanning van de locomotief over tien minuten voldoende zou zijn opgevoerd om de machine in beweging te brengen, zochten Raffles en Brand hun coupé weer op, waarin zij geheel alleen zaten.

Terwijl Raffles in gedachten verzonken naar buiten staarde, begon Brand:

— Dat is een gevoelig verlies voor de Bank van Engeland.

— Zij kan het dragen, antwoordde Raffles.

— Geloof je, dat de bandieten zullen worden gepakt?

— Als zij schrandere zijn en niet te haastig van stapel lopen, dan zal de politie hen niet zo gemakkelijk kunnen vatten, hernam Raffles. Maar het is het ongeluk van vele dieven, dat zij er te vroeg toe overgaan hun buit te gelde te maken en de gouden baren worden natuurlijk aanstonds herkend.

— Maar zij kunnen ze omsmelten.

— Zeker, maar het is niet zo gemakkelijk, klompen goud aan de man te brengen, zonder dat daardoor achterdocht in het leven wordt geroepen.

— Ik ben benieuwd wat zij er te Londen van zullen zeggen.

— Dat zullen we in de krant wel kunnen lezen, Charles. De Times of Daily Express zal te Brora ook wel komen.

— Wat bedoel je daarmee? vroeg Brand verwonderd. Wij reizen toch naar Londen.

— Neen, mijn waarde vriend. Wij blijven te Brora.

— Wat wil je daar in 's hemelsnaam uitvoeren?

— Mijn veldtocht tegen de treinrovers beginnen.

— Ik had het aanstonds moeten weten. Ik ben een ezel, dat ik het niet terstond begrepen heb.

— Maar, mijn beste Charles, ik kan mij niet begrijpen, dat je eigen eergevoel je er niet tegen heeft verzet, zonder meer naar Londen terug te keren en

niet eens te trachten het die kerels in te peperen voor de overlast, die zij ons en anderen hebben aangedaan.

— Maar zij hebben ons geen penny armer gemaakt, Edward.

— Ik moet erkennen, zij hebben ons geen geld afgenomen, maar zij hadden ons iets kunnen afnemen wat nog wel zo kostbaar is, ons leven! En denk eens aan die baren goud, die nu in de handen van dat geboefte zijn. Ik zou waarachtig niet rustig kunnen slapen, als ik moest omgaan met het denkbeeld, dat ik zelfs geen poging had gewaagd, hen die weer af te nemen.

— Maar Edward, het is krankzinnigheid! riep Brand uit. Wij weten volstrekt niet waar zij zijn.

— Wacht een ogenblik, hernam Raffles. Er bestaat toch nog zoiets als een telegraaf of radio en je kunt er van verzekerd zijn, dat reeds op dit ogenblik naar alle haven-autoriteiten langs de kusten van de landen een telegram is verzonden met verzoek, goed acht te geven op alle verdachte vaartuigen, die de havens binnenkomen.

— Maar zij kunnen de havens negeren en op een stille plek van de kust aan land gaan.

— De plaatsen, waar zoiets mogelijk is met een motorboot van enige omvang zijn zeldzamer dan je denkt, Charles en daarenboven, men sjuwt toch niet onopgemerkt met een vrij groot aantal zware kisten. Neen, ik ben veel eerder van oordeel, dat zij alleen vandaag zullen blijven kruisen in het stilste gedeelte van de Noordzee en dan vannacht zullen pogen het goud ergens aan land te brengen, op een plek, waar handlangers hen wachten.

— En hoe wil je die plek ontdekken? vroeg Brand.

— Dat weet ik zelf nog niet precies. Je ziet dat ik volkomen eerlijk ben. Maar wanneer wij ons haasten en onze brave Henderson zo snel mogelijk naar Brora laten komen, dan is het, dunkt mij, niet onmogelijk, te ontdekken waar de landing zal plaats vinden. Want wat een politievaartuig niet kan, Charles, dat kan een vliegmaschine.

Hoofdstuk III

DE DUIVEL DER LUCHT

Er waren ongeveer twee uren verlopen, sedert de beide mannen dit gesprek voerden in de spoorwegcoupé.

Zij waren te Brora uit de trein gestapt en hadden een stevig ontbijt gebruikt in een van de restaurants aan de haven. Het was omstreeks acht uur toen zij dit restaurant verlieten en langs een der voornaamste straten van de stad een der buitenwijken opzochten. Ook deze hadden zij spoedig achter zich gelaten en zij bevonden zich nu op de fraai strandweg, welke Brora met Helmsdale verbindt.

Aan hun rechterhand breidde zich de Noordzee uit, die het rotsachtige strand beukte en links waren weilanden en welige akkers zichtbaar. Een half uur gaans verder ongeveer begon de beboste landstróok, welke de bandieten hadden moeten doortrekken om de kust te kunnen bereiken.

De twee vrienden liepen stevig door en na ongeveer een uur te hebben gemarcheerd, bereikten zij de oever van de Strath Brora, die daar ter plaatse bijna honderd meter breed is. Nu en dan gleed een vaartuig op de rivier voorbij, dat zich zeewaarts spoedde.

De beide vrienden hadden plaats genomen op een der banken, die langs de oeverkant van de rivier stonden en richtten hun blikken naar de hemel.

Raffles had zijn horloge geraadpleegd en zei:

— Over vijf minuten moet hij er zijn.

— En hij zal er zijn, Edward, wees daar maar zeker van, zei Brand.

Maar eensklaps viel hij zichzelf in de rede en riep uit, terwijl hij met uitgestrekte vinger naar de lucht wees:

— Daar is hij al!

Inderdaad, hoog aan de diepblauwe hemel, zweefde een vliegtuig, die uit zuidelijke richting naderde. Het toestel was nauwelijks groter dan een stip, maar naarmate het daalde en naderbij kwam tekenden zijn vormen zich duidelijker af. Toen het op een hoogte van duizend meter gekomen was, begon het grote spiralen te beschrijven en vertoonde zich slechts weinige tellen later als een sierlijke eendekker, met een eigenaardig gevormd onderstel.

De wielen waren nog ingetrokken, maar er staken onderaan twee platte drijvers uit, waardoor het mogelijk was eveneens op het water neer te strijken.

De bestuurder scheen een ogenblik te aarzelen, steeg nogmaals, als om een wijder uitzicht te krijgen, daalde opnieuw en streek toen in een sierlijke zweefval op het water neer, juist in het midden van de rivier en op geen drie honderd meters van de plek, waar Raffles en Brand gezeten waren. De beide mannen stonden op en snelden naar de oever, met hun hoeden zwaaiend.

Door de vaart gleed de machine nog ruim honderd meter voort met stilstaanden motor. De bestuurder wist zodanig

met het richtingsstuur te manoeuvreren, dat hij de machine tot op weinige meters van de lage oever bracht.

De piloot was in de machine overeind gaan staan en vertoonde zich nu als een ware reus met brede schouders, gewelfde borst en de nek van een stier. Hij had een touw gegrepen en wist dit behendig om een kleine landingspaal te werpen, waaraan hij het toestel vastmaakte.

De reusachtige bestuurder van de machine was eenvoudig overboord gestapt en daar hij hoge waterlaarzen droeg, die zelfs zijn dijen beschermden, kon hij droogvoets de vaste wal bereiken, want het water kwam hem slechts even over de knieën. Hij had zijn pet afgenomen, trad op Raffles toe en zei:

— Hier ben ik, mylord!

— En je bent geen minuut te laat, James! zei Raffles glimlachend. Ik wist wel dat ik op je kon rekenen. Heb je gedaan wat ik gevraagd heb?

— Zeker, mylord. De « Zeemeeuw » ligt op dit ogenblik in de haven van Berwick. Ik ben dadelijk met de trein terug gegaan, zodra ik de boot had ondergebracht en toen met De Duivel der Lucht opgestegen.

— Hoe lang heb je over de tocht gedaan?

— Bijna drie kwartier, mylord.

— Goed zo. Nu, wij zullen geen tijd verliezen en ons aanstonds inschepen.

En nu deelde Raffles de reus in enkele woorden mede, wat er die nacht was voorgevallen.

— Hoeveel van die kerels zijn er, mylord?

— Ik weet het niet precies, maar ik denk minstens twintig, James.

— Ze zijn natuurlijk gewapend?

— Ja, met vuurwapens.

— We zullen het wel klaarspelen, mylord.

— Heb je enige levensmiddelen aan boord?

— Voor drie personen en voor twee dagen.

— Dat zal wel ruimschoots voldoende zijn, riep Raffles uit. Vooruit vrienden, laten wij geen tijd verliezen.

Zonder iets te zeggen tilde Henderson Raffles op zijn schouder met evenveel gemak als hij het een kind van een jaar zou hebben gedaan, waadde met hem door het water en droeg hem naar de vliegmachine, waar Raffles dadelijk achter de stuurknuppel plaats nam.

De reus keerde terug en bracht op dezelfde wijze Charles Brand aan boord, waarop hij het touw van de meerpaal losmaakte en zelf voorzichtig aan boord van de vliegmachine klauterde, want hij woog bijna twee honderd twintig pond, de brave kerel, en hij wist hoe teer een vliegmachine is.

Raffles en Brand trokken aanstonds de met bont gevoerde, lederen jekkers aan, welke zij in een der bewaarplaatzen van de vliegmachine vonden, verruilden hun hoeden tegen de warm gevoerde aviateurskappen, waardoor zij in staat zouden zijn de koude daarboven te verdragen.

Raffles wendde zich nog eens naar Henderson en vroeg:

— Is alles er, de kijker, de revolvers, alle andere dingen, die ik je heb opgegeven?

— Alles is aanwezig, mylord. Ik geloof niet dat ik iets vergeten heb.

— Vooruit dan maar!

Raffles haalde een kleine koperen hefboom over en aanstonds liet zich een gonzend geluid horen, niet sterker dan van een door een motor in beweging gebrachte naaimachine.

Hij luisterde even naar het regelmatige geluid van de electromotor, knikte tevreden en schakelde daarop de schroef in. Deze begon te wentelen, eerste langzaam, maar al gauw zo snel, dat de bladen onzichtbaar werden. De vliegmachine schoof over het water voort, luchtig als een libel.

Raffles draaide een klein handwiel een weinig naar rechts en dadelijk werd de snelheid zo groot, dat de drijvers zich uit het water verhieven, toen het hoogtestuur in werking werd gesteld. Een seconde later was de Duivel der Lucht los van het water. Pijsnel schoot de machine in de blauwe lucht omhoog.

Nog een slag aan het kleine koperen handwiel en met razende snelheid schoot het toestel vooruit.

Raffles had aanvankelijk de loop van de rivier gevolgd, maar zodra hij de kust bereikte, koerste hij naar links en bleef de grillige kustlijn van Schotland volgen. Brand had een kijker ter hand genomen en boog zich zover mogelijk over de rand van de vliegmachine ten einde de Noordzee af te zoeken.

Voor het ogenblik echter leverde het onderzoek zeer weinig resultaat op, want op een hoogte van bijna drieduizend meter deden alle schepen zich slechts voor als kleine notedopjes en zelfs door de kijker viel er niet veel onderscheid tussen te zien.

Het was dus noodzakelijk dat Raffles de vliegmachine liet dalen en enige minuten later bedroeg de hoogte dan ook nog slechts weinig meer dan duizend meter.

Men bevond zich op deze plek ver buiten de Noordelijke scheepvaartroute, namelijk die van New-Castle naar Bergen, op de Westkust van Noorwegen gelegen. Het verkeer was hier dan ook zeer gering en aanvankelijk merkte Brand, die de kijker weer voor het oog had gebracht, niets op als vissersvaartuigen, in een kring met een straal van verscheidene tientallen kilometers.

Van een motorboot of zoiets was 'nog geen spoor te ontdekken. Een enkele boot van die aard had Brand door zijn kijker ontwaard, maar dat was een fraai jacht van minstens honderd dertig ton en op het dek kon hij duidelijk een gezelschap dames en heren waarnemen, in het wit gekleed en die lui lagen uitgestrekt in gemakkelijke rieten stoelen.

Er was nog geen half uur verlopen of men had de Orkney eilanden ten noorden van Schotland achter zich gelaten.

Raffles had hier enige tijd rond gecirkeld, want deze eilandengroep, met haar talloze grote en kleine eilanden, haar honderden inhammen en baaien, haar grillige kustlijn, biedt gelegenheid in overvloed voor een niet al te groot vaartuig, om er ongemerkt een onderkomen te zoeken.

Toen was er weer een open plek in ze gekomen en nu zweefde de vlieg-machine boven de Shetlandse eilanden. Maar ook hier geen spoor van enig verdacht vaartuig.

Toen ook het onderzoek van deze eilanden niet het minste resultaat opleverde, liet Raffles het toestel een grote kring beschrijven en zette opnieuw koers naar de Noordzee. Hier was het zeer stil en slechts bij uitzondering vertoonde zich hier of daar een stoomtrawler.

Na een half uur liet Raffles de vlieg-machine rechtsomkeer maken. Noordelijker dan de 62° breedtegraad behoefde hij niet te zoeken, want zover hadden de treinbandieten met hun motorboot in die weinige uren onmogelijk kunnen komen.

Maar hij dacht er niet aan het onderplekje van de gehele Noordzee ondoorzocht.

Het werd middag; de drie mannen nuttigden een eenvoudige maaltijd, die Henderson had bereid met behulp van de elektrische kookplaat en al die tijd bleven de ogen der luchtvaarders op de eindeloze oppervlakte van de golven gevestigd.

Het was omstreeks drie uur in de namiddag en De Duivel der Lucht bevond zich opnieuw ter hoogte van de Farroer, toen Brand plotseling een kreet slaakte.

Op de hier bijna geheel verlaten zee had hij opnieuw het fraaie, witte jacht ontdekt, maar thans was het niet meer alleen. Op een afstand van nog geen vijftig meter stevende een zeer snelle motorboot, bijna zwart van kleur en blijkbaar toegerust met een zeer krachtige motor.

Een ogenblik bleef Brand verbaasd toekijken, in de mening dat de opvarenden van de zwarte motorboot aanstonds de kisten met het goud zouden overladen op het veel grotere, witte vaartuig, waarvan de bemanning en de passagiers dus in het komplot zouden zijn.

Maar een paar seconden later kwam hij van die dwaling terug, want op dat ogenblik klonk er een losbranding, die zelfs hoorbaar was boven het rumoer van de snel ronddraaiende schroef. Men had van het roverschip af op het witte jacht geschoten..

Hoofdstuk IV

AAN BOORD VAN DE « MAY-FLOWER »

Raffles, die zijn aandacht bij de stuurknuppel had moeten bepalen, begreep niet aanstonds wat er was voorgevallen, ofschoon ook hij het geluid van de explosie had gehoord. Maar Charles legde zijn hand op zijn arm, wees over de rand van de cockpit naar beneden en schreeuwde hem toen in het oor:

— De bandieten hebben die witte motorboot aangevallen. Zij willen zich zeker van dat schip meester maken op deze stille plek, waar zij geloven dat niemand hen ziet.

— Ik zal wel zorgen dat zij ons spoedig te zien krijgen, zei Raffles.

Met een korte beweging haalde hij de hefboom over, waaraan het hoogtestuur gehoorzaamde en De Duivel der Lucht dook naar beneden als een arend, die zich op zijn prooi werpt. De hoogte die op dat ogenblik bijna twee duizend meter had bedragen, verminderde in een ommezien tot nauwelijks vijf honderd.

Waarschijnlijk was het vaartuig van de zeeschuimers voorzien van een klein snelvuurkanon, want voortdurend zag men een witte rookpluim ontstaan, waarna er een doffe, dreunende klap volgde. Weldra echter hield het schieten op en aan het kielzog, dat de boot der bandieten achter zich liet, was het te zien, dat er met grote snelheid werd gevaren. Het duurde dan ook niet lang of beide vaartuigen lagen vlak bij elkaar. De zeerovers enterden het witte jacht volgens de regelen der kunst.

Brand keek opgewonden door zijn kijker en bemerkte dat de opvarenden van het witte vaartuig blijkbaar radeeloos dooreenliepen en niet wisten wat zij van deze overval op de Noordzee moesten denken.

— Zullen wij een beetje op die schurken paffen, mylord? vroeg Henderson. Ik heb hier de geweren bij de hand.

— Neen, James, riep Raffles terug. Dat zou zeer gevaarlijk zijn. Wij zouden op deze afstand evengoed de opvarenden van die witte boot als de rovers kunnen raken. A propos, hoeveel zijn er ongeveer?

— Ik tel er wel tien, schreeuwde Brand, wij moeten toch iets doen, Edward, wij kunnen toch niet toelaten dat zij die ongelukkigen zullen vermoorden en overboord werpen, om zich in het bezit van hun boot te stellen.

Raffles antwoordde niet dadelijk. Hij begreep dat de vrees van Charles Brand maar al te gegrond was. Wanneer de bandieten zich inderdaad van het witte jacht wilden meester maken, dat veel groter en waarschijnlijk ook beter uitgerust was dan het hunne, dan zouden zij zich zeker ontdoen van de lastige getuigen van die roof en de opvarenden van het buitgemaakte schip tot de laatste man vermoorden.

Ofschoon de bandieten, even goed als de opvarenden van het jacht «de Duivel der Lucht», die thans op geringe hoogte boven hen cirkelde, moesten zien, stoorde eerstgenoemden zich daaraan niet

het minste. Misschien waren zij van oordeel, dat het hun toch niet zou kunnen schaden, want zij bleven haastig voortgaan, een aantal kisten uit hun eigen vaartuig aan boord van het andere schip over te brengen, welks naam Brand thans door de kijker duidelijk op de voorsteven kon waarnemen, het was de « May-Flower. »

— Maar dan is dat jacht het eigendom van de markies van Milford Haven, die geparenteerd is aan het koninklijke huis! schreeuwde Brand opgewonden.

— Dat doet er niet toe; het zijn mensen en wij zullen beletten dat er nog meer bloed vergoten wordt door die schurken, zei Raffles.

En met een behendige beweging liet hij « de Duivel der Lucht » nog meer dalen; het toestel gleed neer op de oppervlakte van de golven, sierlijk en licht als een meeuw en op nauwelijks een twintigtal meters afstand van de « May-Flower. » Raffles had er voor gezorgd, aan een andere boord neer te strijken, dan dat, waarlangs het vaartuig van de treinrovers lag, zodat de bandieten hen niet met hun revolvers onder vuur konden nemen.

Reeds terwijl de machine daalde, hadden Charles Brand en James Henderson zich van hun zware vliegkleding ontdaan en zich hun revolvers in een waterdichte lederen holster op de heup gebonden.

Nauwelijks hadden de drijvers het water aangeraakt, of zij wierpen zich in de golven en zwommen met krachtige slagen naar de « May-Flower », terwijl Henderson de dunne kabel tussen zijn tanden hield geklemd, waaraan hij aanstonds de vliegmachine zou kunnen vastmeren. Een tiental slagen brachten hen bij de valreep waartegen zij als katten opklommen.

Dit alles was zo vlug geschied, dat de bandieten nog nauwelijks goed en wel beseften wat er gebeurd was, toen Henderson in zijn volle lengte, druipend van het water, maar bereid tot daden, in hun midden stond. Hij liet zijn revolver in de holster, maar koos als wapen een zware handspaak, die op de koekoek lag. Hij had het grote voor-

deel, dat de bandieten over het dek verspreid stonden, achter hem, voor hem en naast hem, zodat zij niet aanstonds van hun revolvers gebruik durfden te maken, uit vrees hun kameraden te raken.

Twee hunner kregen de handspaak op het hoofd, hetgeen betekende dat hun rol minstens voor die dag was uitgespeeld. Een derde had een schedel, die zo hard bleek te zijn, dat de man weliswaar verdoofd op het dek neerzank, maar dat de handspaak tevens versplinterde. Dol van woede kwamen een paar bandieten aangestormd, het mes in de vuist en wierpen zich op de reus. Deze schudde hen af, als de buffel het de tijger doet, die hem aanvalt, greep een hunner in de borst en wierp hem met een grote boog over boord.

Intussen had Brand ook niet stil gezeten. Hij had snel het meertouw aan een korvijnnagel vastgemaakt, zodat de vliegmachine niet kon afdrijven en zich daarna met animo in de strijd geworpen.

Het pleit was nu tamelijk snel beslist, want een paar heren onder de passagiers schepten moed en wierpen zich eveneens op de bandieten, vol schaamte over hun werkloosheid, nu zij zagen, dat twee mannen het tegen zeven of acht opnamen.

Er was namelijk één man in de motorboot der treinbandieten achtergebleven, een tweede had zich naar de machinekamer begeven, om daar de machinist met zijn revolver in bedwang te houden en een derde was naar de hut van de kapitein gegaan en had hem daar opgesloten.

En toen deze man de trap weer opkwam, die van de kapiteinshut naar het dek voerde, tuimelde hij er veel sneller weer af, door de vuist van Charles Brand neergeslagen.

De man in de boot had getracht met zijn revolver de toestand weer ten gunste van de aanvallende partij te doen keren, maar hij slaagde er alleen in een van zijn eigen kornuiten ernstig te wonden en twee passagiers een schampschot te bezorgen. Toen hij zag dat de zaak verkeerd liep, trachtte hij

snel de tros los te gooien, teneinde geheel alleen zijn heil te zoeken in de vlucht. Maar Henderson was hem een weinig te vlug af. De reus had reeds afgerekend met het handjevol bandieten, die in een erbarmelijke toestand over het dek verspreid lagen en wierp zich nu plat voorover op het lage dek, reikte met een hand over boord, greep de man in de motorboot in de kraag en sjoerde de hevige spartelende bandiet aan boord van de « May-Flower. »

— Hoe minder bereddering, hoe beter het voor je is, vriend, voegde Henderson hem toe, terwijl hij hem eens goed door elkaar schudde. Laat die revolver nu maar los, want die heb je waarschijnlijk al leeg geschoten, anders zou je niet eens de strop waard zijn, waaraan je vroeg of laat wel eens zult bengelen.

De bandiet wierp een woeste blik om zich heen, zag zijn makkers kermend of bewusteloos op het dek liggen en deed het verstandigst wat in de gegeven omstandigheden mogelijks was, hij gaf zich gewonnen.

Het gehele gevecht had nauwelijks tien minuten geduurd en het gegil der dames was eindelijk verstomd, tot grote voldoening van Henderson, die brommend verklaarde dat « vrouwlui » altijd schreeuwden om niets.

De reus zelf had een ondiepe snede in de benedenarm en een schampschot aan de schouder opgelopen.

Intussen scheen de rover in de machiniekamer van de strijd niets te hebben gemerkt, wat niet onmogelijk was, want het machineruim bevond zich onder in het schip en de grote dieselmotoren draaiden met grommend geraas door.

Het machinepersoneel bestond uit drie man, een machinist, zijn assistent en een helper, voor het nazien en het smeren van de machine, en het schoonhouden van de keurig ingerichte machiniekamer. Maar zij waren ongewapend geweest en dan doen zelfs drie krachtige, jonge kerels niet veel tegen een zesloops revolver in de hand van een man, die onverhoeds komt opdagen en de toestand weet te beheersen.

Maar Henderson, op een wenk van Brand, wist aan de heerschappij van deze bandiet, op even snelle als afdoende wijze, een einde te maken. Hij liep naar de voorplecht, nam daar het kleine, sierlijke, blinkend gepoetste kanonnetje van het affuit, liep er mede naar de ijzeren trap, die naar de machinekamer voerde, zag daar de bandiet op de onderste trede zitten, met de revolver op het machinepersoneel gericht en liet het kanonnetje op zijn hoofd vallen. Het sierwapentje woog niet meer dan hoogstens dertig kilo, maar de trap was tamelijk hoog, Henderson had goed gemikt en in ieder geval bleek het een afdoend argument te zijn, want de bandiet gaf geen kik, maar viel van de trap en bleef roerloos op de vuurplaat liggen. Henderson boog zich over de trapopening en riep naar beneden:

— Draai hem eens om, mannen, en kijk eens of er nog leven in zit.

De hoofdmachinist trad op de bandiet toe, die voorover was gevallen, wentelde hem op de rug en riep naar boven:

— Het is haast de moeite niet waard, mijnheer.

— Ik dacht wel, dat dat kanon te zwaar voor hem zou zijn, hernam Henderson op meewarige toon.

De machinist bleef Henderson met de grootste verbazing aankijken, want hij kon zich volstrekt niet begrijpen wat er daarboven was voorgevallen.

De reus lichtte hem over de toestand met enkele woorden in en begaf zich toen snel weer naar wat men het slagveld zou kunnen noemen, waar hij Brand in gesprek vond met een bejaard heer, met een grijze puntbaard, die hij onmiddellijk herkende als prins Louis Alexander Mountbatten, markies van Milford Haven.

De reus wilde zich bescheiden terugtrekken, maar reeds had de markies hem in het oog gekregen en wenkte hem naderbij te komen. Henderson trad een paar passen naar voren en stond daar in onbeweeglijke houding, terwijl hij de markies recht in het met rimpels doorploegde gelaat keek.

— Gij hebt u kranig gehouden, vriend, begon de markies van Milford Haven. Deze heer deelde mij mee dat uw naam, hoe was het ook weer?

— Grey, mylord, riep Charles Brand vlug uit.

— Juist Grey. Nu dan, vriend Grey, gij hebt ons uit een zeer netelige positie verlost en dat weten wij allen te waar- deren.

Vervolgens had de markies van Milford Haven zijn blikken op de vlieg- machine gevestigd en keek naar Raffles die daar zeer op zijn gemak achterover leunde, een sigaret rookte en naar de lucht keek, alsof de gehele zaak hem in het minst niet aanging.

— Gij hebt mij nog niet kunnen ver- tellen, mijnheer, welk gelukkig toeval u hierheen voerde, en wie de eigenaar van die vliegmachine is...

— Het is graaf Panhurst, mylord, ik ben zijn secretaris Burns en dit is, zo- als ik u reeds zei, de brave chauffeur Grey. Wij waren uit voor een plezier- tochtje, wij hoorden het schieten en toen zijn wij natuurlijk ter hulp geko- men.

— Maar dan zal ik het zeer waarde- ren, als ik graaf Panhurst mijn dank- baarheid persoonlijk kan betuigen. Kan hij hier soms even aan boord komen?

— Wel zeker, mylord, antwoordde Brand.

Hij zette zijn handen als een scheeps- roeper aan zijn mond, trad op de lage verschansing toe en schreeuwde in de richting van de vliegmachine:

— Zijne Hoogheid verzoekt u aan boord te komen.

— Laat dan een sloep uitzetten, klonk het antwoord kalm.

Snel werd de sloep gestreken, die aan twee davits aan het achterschip hing en twee heren van het gezelschap namen er in plaats, om de eer te hebben, hun redder persoonlijk van de vlieg- machine te halen. Een twintigtal sla- gen brachten het kleine vaartuigje naar de vliegmachine, nog altijd vastgehou- den door de lijn. Raffles stapte er in over, de boot roeide terug, hij beklom de valreep en stond een ogenblik later tegenover de markies van Milford Ha-

ven. Deze herhaalde jegens Raffles zijn dankbetuigingen, waarnaar de Grote Onbekende met een vage glimlach om de lippen luisterde en zei toen:

— Het was mijn plan, mylord, een weinig te gaan kruisen om de kust van Noorwegen, maar ik zal dat plan thans moeten opgeven, want ik heb niet veel lust die bandieten als reisgezelschap mee te nemen. Ik wens dat zij zo snel mogelijk in de handen van de Britse autoriteiten worden gesteld. Ook het gestolen goud moet naar Engeland wor- den teruggebracht.

— Ik heb een oplossing, riep de mar- kies uit. Wat zoudt gij er van zeggen, mylord, als gij eens naar Aberdeen wil- de gaan met uw vliegmachine, die de afstand zeker gemakkelijk in een half uur kan afleggen, teneinde daar aan de politie te verzoeken onmiddellijk met een boot naar deze plek te komen, waar ik voor anker zal blijven liggen, tot men mij van dat goud en die gewonde kerels verlost.

— Die moeite kan ik u en mij bespa- ren, mylord, zei Raffles, men behoeft slechts een radiogram te zenden.

— Maar ik zei u toch reeds dat mijn marconist gewond is.

— Als dat alles is, mijn sekretaris is zeer wel in staat, het toestel te be- dienen, hernam Raffles, terwijl hij een snelle blik met Brand wisselde.

— Nu dat is prachtig, riep de prins uit. Dan zal ik mijnheer Burns verzoeken zich aanstonds in verbinding te stellen met de politie-autoriteiten te Aberdeen en hen zeggen, dat de mar- kies van Milford Haven bijna het slachtoffer is geworden van een onge- hoorde aanslag, midden op de Noord- zee, en dringend verzoekt, en vaartuig te zenden naar het punt, waar wij thans zijn. Werwick, waar zijn wij? zo vervolgde de markies, terwijl hij zich tot de kapitein wendde.

— Drie graden ten westen van de Farroer, mylord, antwoordde de kapi- tein onmiddellijk.

— U hebt het gehoord, mijnheer Burns, hernam de prins.

Charles Brand wierp Raffles een vragende blik toe, maar deze knikte hem glimlachend toe en zei:

— Wees zo goed om te doen wat zijne lordschap u verzoekt. Wacht, ik vergezel je naar de kabine, teneinde er zeker van te zijn dat het telegram goed overkomt.

De beide vrienden traden op het kleine vertrekje van de marconist toe, zacht met elkander sprekend en gingen er toen binnen. Geen minuut later echter werd de deur weer geopend en Raffles trad te voorschijn.

Hij ging op de prins toe en zei:

— Ik heb een onaangename tijding

mede te delen, mylord, het draadloze toestel is defect, het is waarschijnlijk door de bandieten vernield en het zal geruime tijd duren alvorens het hersteld is.

Reeds wilde Henderson naar voren treden, teneinde zich verdienstelijk te maken en te trachten op aanwijzing van Raffles het toestel te repareren, maar een enkele blik uit de ogen van de gentleman-dief was voldoende om hem aanstonds weer te laten retireren.

De markies van Milford Haven echter stampvoete ongeduldig en riep uit:

— Dat is zeer onaangenaam. Wat moeten wij nu aanvangen?

LORD LISTER VERSCHIJNT VOORTAAN ELKE WEEK

Hoofdstuk V

DE BESTEMMING VAN DE « MAY-FLOWER »

Van de gasten, aan boord van het jacht, scheen niemand op de vraag te kunnen antwoordden en zo was het Raffles weer die bedaarde zei:

— Er blijft u nog altijd een oplossing

— Zoudt gij naar Aberdeen willen vliegen, mylord, riep de prins uit.

— Als gij het wenst, ongetwijfeld, Uwe Lordschap. Ik wil er echter uw aandacht op vestigen, dat gij een zeer onaangename tijd van wachten kunt besparen door dadelijk weer koers te zetten naar de Noordkust van Schotland. Reeds begint de schemering te vallen en het zal voor de politieboot uit Aberdeen, die zeker niet voor het middernachtelijk uur hier kan zijn, nog al moeilijk zijn uw schip te vinden.

De markies van Milford Haven scheen even na te denken en antwoordde toen:

— Ik geloof dat gij gelijk hebt, mylord. Werwick, hoever zijn wij hier van de dichtst bijzijnde Engelse haven?

— Wanneer wij een haven op de Shetlandse eilanden aandoen, Uwe Lordschap, dan kunnen wij die binnen

drie uur bereikt hebben, maar er is slechts één haven die in aanmerking komt, dat is Bressay, want vandaar vertrekt de boot naar Aberdeen en het is de enige verbinding met Schotland.

— Ik geloof ook dat het beter is, om een haven van Schotland op te zoeken aan de Noordkust, meende Raffles. De reis zal dan niet langer dan zes uur duren, dunkt mij.

— Zo is het, mylord, zei kapitein Werwick. Het is zeker niet veel langer en wanneer Zijne Lordschap het goed vindt, kunnen wij aanstonds weer zee kiezen, zodra wij het goud en de bandieten hebben afgeleverd.

— Dat blijft zo afgesproken. Maar, ik kan u onmogelijk zo laten gaan, graaf. Ik sta er bepaald op dat u althans tot aan de Schotse haven mijn gast blijft.

— Ik had u dat juist willen verzoeken, mylord, hernam Raffles met een glimlach waarvan de betekenis aan de prins ontging. Mijn vliegmachine is wel wat hard op het water neergekomen en ik durf geen drie mannen aan haar toevertrouwen. Mijn mechaniciën

echter zal de machine vlug naar een dichtbijzijnde haven overbrengen, zolang de schemering nog duurt. U veroorlooft mij dat ik hem enige instructies geef?

— Dat spreekt immers vanzelf, mylord, antwoordde de prins.

Raffles nam de reus terzijde en voerde op fluisterende toon een kort gesprek met hem. Daarop wilde Henderson zich aan boord begeven om, door de hofmeester vergezeld, met de sloep naar het vliegtuig te roeien, maar de prins riep hem terug en zei:

— Je vertrekt nu, Grey, maar ik laat je niet heengaan, voor ik je de verzekering heb gegeven dat de koning je hulp zal weten te belonen, die je aan zijn bloedverwant betoond hebt.

— Het had werkelijk niets om het lijf, uwe Lordschap. Ik deed het met genoegen.

En met deze woorden stapte hij de reling af en vervolgens in het kleine vaartuig, waarin de hofmeester reeds had plaats genomen, om hem naar de vliegmaschine te brengen, die zacht op de golven deinde. Henderson klom aan boord, hees zich in zijn dikke pels, wierp de lijn los en haalde de kleine hefboom over, die de electromotor in beweging bracht. De schroef begon te draaien, eerst langzaam, maar spoedig sneller en sierlijk gleed de « Duivel der Lucht » over de golven. Een twintigtal meters verder maakten de drijvers zich los van het water en de « Duivel der Lucht » steeg schuin in de donkerblauwe lucht omhoog, beschreef enige spiralen en zette toen koers in de richting van de Engelse kust.

Daar de duisternis binnen een half uur volkomen zou zijn, was het toestel spoedig aan het oog onttrokken.

Intussen hadden de leden van de bemanning, die in het geheel uit tien koppen bestond, een kapitein, een eerste tweede stuurman, twee machinisten, een olieman, twee matrozen, een kok, en een hofmeester, de voor het merendeel ernstig gekwetste zeeschuimers stevig gebonden en hen vervolgens op-

gesloten in het vooronder. De kisten met goud echter werden op het achterdek bijeen gezet.

De gasten van de markies waren langzamerhand bekomen van hun schrik en het geval werd nu druk besproken.

Raffles wandelde met langzame stappen aan de zijde van de markies van Milford Haven het dek van het jacht op en neer. Men had de lichten reeds ontstoken en het anker was opgehaald. De motoren begonnen weer te werken, de beide schroeven sloegen het water tot schuim en het jacht zette koers naar Wick, wat wel niet de Noorderlijkste havenplaats was, maar wel de belangrijkste stad van Schotland, die door een spoorlijn in verbinding stond met het binnenland.

Het uur van het souper was reeds aangebroken en de gasten verenigden zich allen in de grote eetzaal van de kajuit, waar desnoods dertig mensen gemakkelijk een plaats hadden kunnen vinden. Het was een uitstekende maaltijd, bereid door de eigen kok van de markies, die deze op reis had mede genomen en die zich van een kundig helper had voorzien, terwijl drie stewards voor de bediening zorgden. Raffles en Brand waren mede uitgenodigd, zoals van zelf sprak en spoedig was het gesprek algemeen.

Het besturen van het motorjacht was nu toevertrouwd aan de tweede stuurman, die aanstonds alleen zou dineren, in gezelschap van de hoofdmachinist en de hofmeester. Een uur later was de maaltijd beëindigd en de gasten begaven zich nog enige tijd aan dek om van de heerlijke avond te genieten. Het bleek echter thans erg fris te zijn geworden en velen trokken zich snel terug naar de grote kajuit, waar nu speeltafeltjes waren neergezet, teneinde enige robbers Bridge te spelen.

Wat Raffles en Brand betreft, zij hadden er de voorkeur aan gegeven een wandeling over het dek te maken en een sigaret te roken. Het was donker op het dek dat slechts hier en daar verlicht werd door een kleine elektrische

lamp. Maar aan bak- en stuurboord brandden helder de rode en groene lanterns, terwijl boven in de mast het toplicht als een ster flonkerde. Het was een donkere nacht en de maan bleef onzichtbaar.

Raffles had geruime tijd zwijgend voortgelopen, totdat Brand begon:

— Vertel mij nu eindelijk eens wat wij hier in 's hemelsnaam als gasten van de markies van Milford Haven aan boord van zijn jacht uitvoeren?

— Ik beschouw mij niet als een gast, onthoudt dat, antwoordde Raffles kortaf. En de reden van mijn verblijf op zijn schip? Ziehier.

De beide mannen waren het achterdek genaderd en Raffles tikte zacht tegen een van de kisten met goud, die daar waren neergezet.

Toen zei Brand op fluisterende toon:

— Dat kan je toch geen ernst zijn? Over vijf uren kunnen wij de kust bereikt hebben. Het is dan weer bijna licht en je zult mij toch niet willen wijsmaken, dat je onder deze omstandigheden ook maar de geringste kans hebt om de kisten met goud van eigenaar te doen veranderen?

— Er kan nog zoveel gebeuren in die tijd, zei Raffles schouderophalend. Ik zou je aandacht er op willen vestigen dat wij binnen vijf uren, dat is te zeggen, omstreeks half drie in de nacht, wel de Schotse kust, maar nog niet de havenstad Wick bereikt hebben. Daartoe moeten wij eerst de Noordelijkste punt van Schotland rond en om de Orney eilanden heen varen. In het gunstige geval zal de «May-Flower» onmogelijk voor vijf uur in de ochtend te Wick aankomen, als zij er aankomt.

— Als zij er aankomt? Wat meen je daarmee? Wick is immers het doel van de reis?

— Het is reeds bij tien. Ik denk wel dat de dames en heren zich spoedig ter ruste zullen begeven.

— Edward, wat ben je toch van plan? vroeg Brand. Je wilt het toch niet op-

nemen tegen dertig mannen aan boord van een schip, dat over enige uren in een drukker vaarwater komt? Zouden wij beiden slagen, waar tien wel gewapende en voor niets terugdeinzende bandieten gefaald hebben?

— Je vergeet enige kleinigheden, mijn waarde. Die zeeschuimers faalden, omdat ik, John Raffles, hun de voet dwars zette. John Raffles gaat nu zelf handelen. Daarenboven is het nacht en zeer donker.

— Maar om drie uur breekt de dag alweer aan en dan zijn wij ter hoogte van de Shetlandse eilanden.

— Misschien, zei Raffles.

— Misschien? herhaalde Brand, zeer verbaasd en een weinig ongeduldig. Maar de tweede stuurman is toch niet dronken of gek? Hij heeft toch een goed verlicht kompas vlak voor zijn neus? Hij zal toch wel weten of hij in zuidelijke richting vaart?

— Ja, tot dusverre weet hij het, antwoordde Raffles. Het is van belang dat er zich geen bruikbare wapens aan boord van het schip bevinden. Ik reken op u dat zulks het geval zei.

— Daar kunt u op rekenen, Edward, maar ik ben overtuigd dat het nutteloze arbeid is.

En met deze woorden verdween hij in de duisternis om de opdracht van de Grote onbekende te gaan volbrengen. Kwartier na kwartier verstreek en reeds om elf uur hadden alle opvarenden zich ter ruste begeven. Op het dek was het zeer stil. Midden op de brug, in het glazen huisje, stond de roerganger, de tweede stuurman, de blik strak gevestigd op het helder verlichte kompas dat door glas overdekt voor het stuurwiel aangebracht was. Hij had een lange dienst achter de rug en hij stond een beetje te soezen, terwijl alleen 't kompas zijn aandacht vermocht te trekken.

En daardoor kwam het ook misschien dat hij in het geheel niet opmerkte, dat omstreeks het middernachtelijk uur onzichtbaar iemand kwam aansluipen en iets meedroeg, iets zwaars, dat, door

eer. dunne doek bedekt, werd neergelegd ter hoogte van het kompas. Evenmin scheen hij er iets van te bemerken, dat deze gedaante zich weer zacht verwijderde en zich vervolgens in de duisternis scheen op te lossen.

Alles aan boord scheen te slapen. De bandieten werden goed bewaakt door de hofmeester en de twee matrozen, zodat men voor een ontvluchting niet bevreesd behoefde te zijn.

De uren verstreken en het was nog duister, toen de eerste stuurman, geuwend en zich uittrekkend, op het dek verscheen. Hij had zoeven vier uur geslapen en het was zijn beurt, om de taak van de tweede stuurman over te nemen, opdat deze zou kunnen gaan rusten. Hij liep langzaam naar de verschansing en tuurde in de verte. Toen haalde hij zijn nachtkijker uit de zak van zijn blauwe jekker, trok hem uit en bromde toen iets onverstaanbaars, nadat hij enige tijd er door had gekeken. Hij schoof de kijker weer ineen, liet hem in zijn zak glijden, beklom de trap naar de campagne, trad het glazen kamertje binnen en zei:

— Goede morgen, Jefferson. Wat leg je voor?

— Twee streken Zuidelijk, mijnheer.

De eerste stuurman raadpleegde zijn horloge en zei hoofdschuddend:

— Dan moesten wij de Shetlandse eilanden nu toch op nauwelijks tien mijlen aan bakboord hebben. Je hebt toch niet te veel westwaarts aangehouden?

— Geen streep, mijnheer. Ik heb juist gekoerst volgens uw opgaven.

— Is de snelheid verminderd?

— Volstrekt niet. Wij lopen met de regelmatigheid van een uurwerk.

— Dan snap ik er geen jota van, bromde de eerste stuurman. Het is drommels koud. Ga maar slapen, Jefferson, ik neem het roer van je over.

Hij ging op de plaats staan waar de tweede stuurman vier uren achtereen onbeweeglijk naar het verlichte kompas

had getuurd en Jefferson trad, trillend van de koude op de campagne, daalde de trap af en bleef even op het voordek staan.

Toen mopperde hij verbaasd voor zich heen:

— Merkwaardig, de wind schijnt volkomen te zijn omgelopen; wij krijgen hem nu van achteren.

Met deze woorden verdween hij langs de trap om zijn hut op te zoeken.

Intussen doorkliefde de « May-Flower » met onverminderde vaart de golven van de Noordzee.

De eerste stuurman, Godfrey geheten, had het roer overgenomen en hield nu zodanig koers, dat hij aanstonds tussen de Shetlandse eilanden en de Orkneys zou doorvaren, om vervolgens in westelijke richting op de haven van Wick aan te houden. Hij wierp nu en dan een blik op de kaart, die vlak naast hem was opgehangen en keek dan weer door een der zijramen van het houten huisje, hetwelk de roerganger moest beschermen tegen al te felle koude en regen. Een kwartier later ontsnapte hem een kernachtige zeemansvloek.

— Voor den duivel, barstte hij uit, zijn de Shetlandse eilanden naar de haaien? Wij hadden ze al een half uur geleden moeten passeren.

Maar eensklaps slaakte hij een kreet van verrassing en ongeloof. Hij had de blik weer naar buiten geworpen. Het begon te dagen. Maar het daagde aan de verkeerde kant van de hemel. In het westen vertoonde zich een zacht rose streep, daar, waar de zon zou opgaan. Godfrey wendde de blik naar het Oosten: daar heerste nog duisternis. Hij keek naar zijn kompas en een tweede kreet ontsnapte hem: het was plotseeling honderd tachtig graden omgelopen en wees naar het Noorden, in plaats van het zuiden.

Godfrey, die al heel wat ondervonden had, stond, zoals hij later vertelde, « letterlijk op zijn benen te trillen ». Reeds opende hij de mond, teneinde een kreet te slaken en de bemanning te wek-

ken, toen hij 'n hand op zijn schouder voelde. Hij keek om en zag in het glimlachende gelaat van graaf Panhurst en ongeveer een seconde later in de mond van een revolver, die op zijn borst was gericht.

— Geen geluid, wat ik u verzoeken mag, zei Raffles bedaard. Gij moogt mijn spelletje niet al te vroeg bederven. Gij zocht naar land immers aan bakboord? Kijk, daar is het, al is het wat verder en al zijn het de Shetlandse ei-

landen niet. Raffles wees naar buiten.

Doodsbleek volgde Godfrey onwillekeurig de richting, welke Raffles hem aanduidde. Aan de horizon tekende zich een donkere streep af. Voor de ervaren zeeman kon het aan geen twijfel onderhevig zijn, of dat was land.

— Wat is dat? vroeg Godfrey stamelend. Zijn dat de Shetlandse eilanden?

— Niet geheel en al, mijn waarde heer, het land dat gij daar ziet, ligt veel noordelijker, het is IJsland.

LORD LISTER VERSCHIJNT VOORTAAN ELKE WEEK

Hoofdstuk VI

DE GOUDEN BAREN

Langzaam wendde Godfrey zijn hoofd weer om en keek Raffles aan. Laatstgenoemde zag duidelijk aan de uitdrukking van het gelaat van de eerste stuurman dat deze meende met een krankzinnige te doen te hebben.

— Het was een zeer eenvoudige truc, zei Raffles, en zij is niet eens origineel. Als knaap heb ik eens iets dergelijks gelezen in « Een kapitein van vijftien jaar » van Jules Verne. Ik ben zo vrij geweest uw kompas tijdelijk te bederven, door een groot stuk ijzer in de onmiddellijke nabijheid daarvan neer te leggen, met het gevolg dat de naald verkeerd wees en uw tweede stuurman dus ook verkeerd stuurde. Hij heeft een grote boog beschreven, de brave jongen. Totdat het zuiden weer het zuiden voor hem werd, niet vermoedend dat hij noordwaarts aanhield.

Godfrey kon niet twifelen aan de waarheid van zijn verklaring, eenvoudig omdat er geen andere te vinden was voor hetgeen er gebeurde.

De zon kwam op, daar, waar zij sedert de schepping was opgekomen en het was de « May-Flower », die haar koers gewijzigd had en terugvoer. Geen wonder, dat de stuurlieden de Shetlandse eilanden niet hadden kunnen ontdekken. En nu voer men ter hoogte van IJsland, dat op een twintigtal zeemijlen zich voordeed als een flauwe streep, ternauwernood zichtbaar, ofschoon het steeds lichter werd en de zon over tien minuten boven de kim zou rijzen. Nu werd het ook duidelijk, waarom men zoveel van de koude te lijden had gehad: de « May-Flower » voer op dit ogenblik niet ver van de Poolcirkel.

Raffles zag Godfrey glimlachend aan en hernam:

— Het spijt mij waarlijk, dat ik u deze verrassing heb moeten bereiden, maar, met het oog op mijn plannen, zag ik geen kans haar achterwege te laten.

— Wie zijt gij en wat wilt gij van

ons? bromde Godfrey. Zijt gij een medeplichtige van die bandieten in het vooronder?

— Als ik dat was, mijnheer, antwoordde Raffles koeltjes, dan zou ik waarschijnlijk niet tussenbeide zijn gekomen om u van 'n bijna zekere dood te redden.

— Dat mag zo zijn, maar intussen gedraagt gij u als een zeeschuimer, hernam Godfrey heftig.

— Misschien ben ik dat op dit ogenblik ook wel, hernam Raffles kalm. Alleen wijken mijn methodes wel enigszins af van die der rovers, die ik heb helpen onschadelijk maken. Dat wil natuurlijk niet zeggen dat ik u zal veroorloven ook maar de minste beweging te maken.

Eensklaps boog Godfrey zich over het uiteinde van de spreekbuis, die de machinekamer eindigde en riep snel:

— Zet de machine stop! Kom mij ter hulp, ik ben in gevaar.

Raffles had zich zelfs niet bewogen. Hij keek Godfrey slechts met een flauwe glimlach om de lippen aan en zei toen schouderophalend:

— Ik geloof niet dat gij gehoorzaamd zult worden, waarde heer. Ik althans bemerk er niets van dat de machines worden stopgezet.

— Wat is er daar beneden dan gebeurd? Wat hebt gij met het machinepersoneel gedaan?

— Stel u gerust, niets schadelijks. De drie brave kerels slapen de slaap des rechtvaardigen en zij zullen in de eerste uren wel niet wakker worden. Een zeer eenvoudig middeltje van mijn vinding heeft dit bewerkstelligd. De motoren zijn echter aan bekwame handen toevertrouwd, daarop kunt gij rekenen.

Godfrey stampvoette van woede en onmacht, want hij begreep nu dat de man tegenover hem handlangers aan boord van het vaartuig moest hebben.

Na enige tijd vroeg hij weer:

— Zult gij mij nu eindelijk zeggen, wie gij zijt?

— Als gij er zo op gesteld zijt om het

te weten: ik ben John Raffles, antwoordde de Grote Onbekende rustig.

Godfrey slaakte een doffe kreet, half van schrik, half van woede. Hij had die naam vaak gehoord; hij kende hem maar al te goed.

En nog altijd was het dek verlaten. Het was nu klaarlichte dag, omstreeks vier uur in de ochtend en nog altijd voer de « May-Flower » in snelle vaart noordwaarts, de Pool tegemoet. En 't nam de markies van Milford Haven, een bloedverwant van de koningin, met zich mee.

De koude werd nijpender en heinde en ver viel geen enkel vaartuig te bespeuren. De handlanger van Raffles in de machinekamer scheen het vaartuig zo hard mogelijk te laten lopen. Men was nu de Poolcirkel reeds gepasseerd en van IJsland viel reeds lang niets meer te bespeuren.

— Houdt een streek westwaarts, beval Raffles kortaf.

Een kleine beweging met het stuurrad en de « May-Flower » veranderde opnieuw een weinig van koers.

Weer verliepen er enige minuten.

Eensklaps liet de stuurman het stuurrad even los, wierp zich op Raffles en trachtte hem de revolver te ontrukken.

Godfrey was ongetwijfeld een krachtig man, maar hij was voor Raffles geen partij. Deze maakte met een bliksemsnelle beweging zijn linkerhand vrij, balde haar tot een vuist en trof daarmee zijn aanvaller met zoveel kracht tegen de kaak, dat Godfrey met een doffe plof in een hoek van het stuurhuisje belandde, even heen en weer rolde en toen stil bleef liggen. Vlug sneed Raffles een eind van een touw af, dat keurig opgeschoten in een hoek van het vertrekje lag en bond daarmee de armen van Godfrey op diens rug vast.

Toen deze een paar seconden later de ogen weer opsloeg, zag hij Raffles aan het stuurrad staan, alsof hij zijn hele leven niets anders gedaan had, zacht voor zich heen fluitend. Op dat ogenblik kwam het hoofd van Charles Bland

te voorschijn en Raffles wenkte hem om wat naderbij te komen, liet een van de beweegbare raampjes in het stuurhuisje zakken en riep hem toe:

— Hoe staat het beneden? Hoe is het met die drie brave kerels?

— Zij sluimeren als zuigelingen in hun wiegje, antwoordde Brand. De sigaretten hebben hun uitwerking niet gemist. Het is toch maar een probaat middel. Zijn wij er haast, Edward?

— Hoogstens nog een half uur; ik heb de kust van ons eiland reeds ontwaard.

— En Henderson?

— Zoeven zag ik het toestel in de lucht, maar nu heb ik het weer uit het oog verloren. Hij zal wel zorgen dat hij op tijd daalt. Hoe staat het met de passagiers?

— Wel, die slapen nog allen.

— Ga dan maar gauw weer naar je machine terug en laat de boot lopen wat zij kan. Hoe eerder wij op Schatkamer-Eiland zijn aangekomen, hoe beter het is.

— Heb je wel eens bedacht, Edward, vervolgde Brand, terwijl hij naderbij kwam en op fluisterende toon sprak, dat je moedwillig het geheim van die schuilplaats hebt prijsgegeven?

— Wat zou het? Ten eerste heb ik nog een half dozijn andere eilanden, eveneens onbewoond, en ten tweede is de bergplaats van mijn goud en zilver, diamanten en effecten onvindbaar voor iedereen, die het geheim niet kent. Laten zij het eiland maar gerust doorzoeken, laten zij er een hele vloot torpedo-jagers heen zenden, laten zij honderd man aan het werk stellen, om het eiland geheel te doorzoeken, ik tart hen, mijn schuilplaats te ontdekken. En maak nu maar gauw dat je wegkomt.

Wat Godfrey betreft, hij lag nog altijd in zijn hoek en daar het hem onmogelijk was naar buiten te kijken, zo bemerkte hij, ofschoon hij volkomen bij zijn positieven was, ook niets van de nadering van het eiland.

Na geruime tijd het stilzwijgen te hebben bewaard, vroeg de stuurman tenslotte:

— Wilt gij mij zeggen wat gij voornemens zijt met ons te doen?

— Met het grootste genoegen, mijnheer. Moet ik u nog zeggen, dat u geen haar op het hoofd zal worden gekrenkt? Gij vergezelt mij thans naar een zekere plek, binnen de poolcirkel, waar ik iets te doen heb en vervolgens kunt gij gaan waarheen gij verkiest, zonder dat ik u dat zal beletten, wel te verstaan niet langer in gezelschap van de zes kisten met goud, die ik ten algemene bate denk te onteigenen.

Intussen naderde de May-Flower snel het eiland en met vaste hand stuurde Raffles het motorjacht om de Oostkust van het eiland heen, riep daarop enige bevelen in de spreekbuis naar de machiniekamer en stuurde de boot een soort natuurlijke haven binnen, een smalle en diepe inham, aan beide zijden door hoge rotsen afgesloten. Het wateroppervlak was hier bijna volkomen glad, want de kracht van de golven werd gebroken door een dam van klippen, die dwars voor de ingang van deze baai lag.

De machine sloeg achteruit, het schip minderde vaart en lag vervolgens stil, op een kabellengte van het strand. Brand kwam vlug naar boven gelopen, rende naar de voorplecht en begon zo hard hij kon aan het ankerspil te draaien. Met groot lawaai liep de ketting over de trommel, het anker verdween onder de waterspiegel, de ankerklauwen grepen zich vast in de bodem, het jacht zwaalde een weinig op de stroom en lag toen volkomen stil, juist boven het anker.

Bijna op hetzelfde ogenblik maakte zich een vaartuigje los van de kust, een notedopje, dat verscholen had gelegen onder de afhangende takken van een zware boom, die wortel had geschoten op de steenachtige oever van de baai. Een krachtig gebouwd man stond midden in het schuitje en duwde het met een flinke stoot van de wal. Het was James Henderson.

Een paar slagen waren voldoende om hem naar het jacht te brengen en dadelijk klauterde hij, na het bootje te hebben vastgemaakt, tegen de valreep op, stak het dek over, bleef voor de stuurhut staan en salueerde, terwijl hij riep:

— Present, mylord!

— Dat heb je knap gedaan, James. Maar nu wacht ons nog vrij wat werk, moet ik vrezen. En laat ik je nu eerst op het hart drukken, dat er tegenover de dames en heren hier aan boord, met de grootste hoffelijkheid moet worden opgetreden en dat ik geen handtastelijkheden zal dulden.

— Maar als zij er zich tegen verzetten, mylord, dat wij die aardige kistjes van boord halen?

— Als zij zo dwaas zijn, James, dan mag je hen bedreigen, maar meer niet.

— En als zij zich daaraan niet storen en mij aanvallen?

— Dan geef ik je verlof om hen af te weren. Goed verstaan? afweren en niet meer.

Henderson bromde iets voor zich heen maar het bevel van Raffles was voor hem een wet en hij wachtte dus rustig af wat er nu verder zou geschieden.

Raffles had het roer losgelaten en kwam nu snel van de smalle trap omhoog. Hij betrad het dek bijna tegelijkertijd met de tweede stuurman, Jefferson, die enige uren geslapen had en blijkbaar zeer verwonderd was dat het schip nu reeds stil lag. Maar zijn verbazing steeg tot schrik, toen hij om zich

heen keek en bemerkte dat het vaartuig zich in een hem geheel onbekende baai bevond. Hij keek omhoog naar de stuurhut, zocht even naar Godfrey, ontdekte hem niet en wendde zich toen tot Raffles die hem glimlachend gadesloeg met de woorden:

— Wat is dat, mylord? Zijn wij al aangekomen?

— Zo is het, mijnheer Jefferson. Gij zijt aangekomen, tenminste voorlopig.

— Maar wij zijn hier toch in Wick?

— Dat niet bepaald. Wij zijn een paar graden ten Noorden van IJsland. Gij zult wel bemerken, dat het tamelijk koud is, maar over een paar uren zal het heel wat warmer worden.

— Gij wilt toch niet de draak met mij steken, mylord. Waar is Godfrey?

— Hij is in de stuurhut, hij ligt op de grond, gebonden.

— Maar wie heeft dan die dwaze grap met Godfrey uitgehaald?

— Dat deed ik, mijnheer. Het is echter geen grap, maar bittere ernst.

Jefferson keek Raffles een ogenblik onderzoekend aan en wilde toen de trap opstormen, die naar de campagne voer maar Raffles had hem in de weg met een bevelend:

— Halt! Ik kan het u niet veroorloven, mijnheer Jefferson.

De tweede stuurman trok zijn revolver, haalde de trekker over...maar daarbij bleef het.

Hoofdstuk VII

DE STRID OM HET GOUD

Achter de jonge stuurman klonk een onderdrukt lachje. Hij wendde zich om en keek in het gelaat van Charles Brand die ongeveer halverwege de smalle, ijzeren trap naast de machinekamer stond met de ellebogen op het dek geleund.

— Is de grap niet goed? vroeg Brand, terwijl hij de jonge stuurman vriendelijk toeknikte. Vuurwapens zijn uiterst gevaarlijk en daarom ben ik maar zo vrij geweest de patronen uit het magazijn van uw revolver te nemen.

Juist op dat ogenblik en voor de tweede stuurman iets had kunnen antwoorden, verscheen de markies van Milford Haven op het dek. Hij zag er nog een beetje slaperig uit, geeuwde achter zijn hand en keek toen verbaasd naar Jefferson, die nog altijd met opengeklapte revolver in zijn hand stond.

— Wel, Jefferson, ben je aan het duiven schieten? vroeg hij glimlachend.

— Neen, uwe lordschap, ik was... ik wilde.. stotterde de tweede stuurman.

— Nu, je behoeft je niet te verontschuldigen, hernam de markies. Is dit Wick? vroeg hij verwonderd.

— Neen, mylord, antwoordde Jefferson, bleek van ontwaanheid.

— Zijn we niet in Wick? Waar zijn we dan? Waarom liggen wij dan stil? vroeg de markies, die een weinig ongeduldig scheen te worden.

— Laat ik u maar uit de verlegenheid helpen, waarde Jefferson, zei Raffles, terwijl hij een paar passen naar voren kwam. Hij wendde zich tot de markies van Milford Haven, die blijkbaar niets van de zaak begreep en vervolgde:

— Uw tweede stuurman heeft gelijk, uwe lordschap, dit is niet Wick, dit is een eiland dat mij toebehoort.

— Een eiland dat u toebehoort? herhaalde de markies. Moet dat een grap betekenen, mylord? Waar ligt dat eiland ergens?

— Ongeveer negentig mijlen ten Noord-Westen van IJsland, uwe lord-

schap, antwoordde Raffles kalm. Aanstonds zal de zon hoog genoeg aan de hemel staan, om met behulp van de sextant hoogte en breedte te kunnen opnemen, als gij mijn woorden niet gelooft.

— Maar ik wil niet op uw eiland zijn. Ik heb op uw eiland niets te maken, riep de markies boos uit.

De markies wendde zich tot Jefferson en vervolgde op bevelende toon:

— Laat Godfrey hierkomen.

— Dat kan hij niet, uwe lordschap, stotterde de tweede stuurman. Hij is gebonden en deze heer zegt dat hij het gedaan heeft.

De markies wendde langzaam het hoofd naar Raffles, terwijl er een zenuwachtige rilling over zijn smal, gerimpeld gelaat trok toen hij vroeg:

— Is dat soms een tweede grap, mylord? Wat vertelt Jefferson mij daar?

— Hij spreekt de volle waarheid, uwe lordschap.

— Gij hebt dus die arme Godfrey vastgebonden? Maar waarom dan toch?

— Omdat hij lastig werd, uwe lordschap en zich niet naar mijne bevelen wilde schikken.

— Naar uw bevelen? herhaalde de markies, terwijl hij driftig op het dek stampde. Wat had gij mijn stuurman wel te bevelen kunnen hebben?

— Wel, ik schreef hem de koers voor, uwe lordschap. Ik wilde naar mijn eiland, hij wilde niet, maar mijn argumenten waren beter dan de zijne. Toen hij mij wilde aanvallen, sloeg ik hem neer en ik bond hem de armen op de rug.

De markies werd zeer bleek en begon te beven als een riet, toen hij op zwakke toon uitriep:

— Gij hebt hem neergeslagen? neem mij niet kwalijk, mylord, maar dat is de grap wel wat al te ver drijven.

— Maar niemand heeft u gezegd dat het een grap is, uwe lordschap, hernam Raffles bedaard. Ik verzeker u dat het ernst is!

Een ogenblik staarde de markies Raffles ontzet aan en toen begon hij plotseling als waanzinnig te roepen met een

stem, die van zenuwen telkens oversloeg:

— Help! help! help!

En toen hij dit enige malen gedaan had met een kinderachtig hoog geluid, viel hij uitgeput neer op de bank bij de koekoek, haalde zijn zakdoek te voorschijn en wreef zich daarmede het voorhoofd af, dat bezweet was.

De personen, die hun rol vervulden in deze comédie, namen elkaar een ogenblik zwijgend op en toen sprong de markies eensklaps weer op en riep woedend uit:

— Nu moet ik aanstonds weten wat dit alles te beduiden heeft! Ik ben heer en meester op mijn schip naast de kapitein en ik zal niet dulden, dat er zulke ongehoorde dingen op mijn schip voorvallen!

Raffles had met een flauwe glimlach om de lippen toegeluisterd en zei nu, zonder zijn hoffelijke toon te laten vallen:

— Ik vrees dat u wel gedwongen zult zijn om het te dulden, uwe lordschap! De omstandigheden zullen sterker blijken te zijn dan gij.

— Maar ik zal mijn bedienden ter hulp roepen! riep de markies uit, bleek van woede en drift.

— Gij hebt er slechts vier en twee daarvan bewaken de bandieten! gaf Raffles schouderophalend te kennen.

— Dan zal ik mijn gasten ter hulp roepen, opdat zij zich van uw persoon kunnen meester maken! riep de neef van de koningin, buiten zichzelf van opwinding.

— Zij zouden het kunnen proberen, uwe lordschap, maar ik vrees, dat zij niet zouden slagen, hernam Raffles bedaard. Zij zouden komen te staan tegenover drie goed gewapende mannen, waarvan er één wel voor zes anderen telt. Zij zelve hebben geen wapens en als zij ze hebben, dan zijn ze onbruikbaar gemaakt.

De markies keek Raffles een ogenblik zwijgend aan, met gebalde vuisten en trillende lippen. Toen zei hij op een toon

waaraan hij vruchteloos enige vastheid probeerde te geven:

— Dus, een bandiet!

— Iets dergelijks althans, uwe lordschap, antwoordde Raffles koeltjes. Ik ben namelijk bij u aan boord gebleven, om mij van de kisten goud meester te maken, die gij daar ziet staan en ik zal er mij van meester maken of mijn naam is geen John Raffles.

Een donderslag bij heldere hemel had de eigenaar van het jacht onmogelijk erger kunnen treffen, dan het noemen van deze gevreesde naam.

Hij stamelde iets onverstaanbaars, keek radeloos om zich heen en werd daarbij de hoofden gewaar van een viertal zijner gasten, die zoeven boven verschillende dektrappen waren verschenen en weinig lust schenen te gevoelen zich in deze netelige zaak te mengen. Maar de markies van Milford Haven dacht als oud-vloothoofd er niet aan, zonder enige poging tot verweer, de kisten met goud af te staan aan die onbeschaamde rover, de schrik van Londen, voor wiens aanhouding een premie van twee duizend pond sterling was uitgelooft.

Wit van drift beval hij:

— Mijne heren, ik beveel u die man te arresteren, in naam van onze geerbiedigde koningin Elisabeth II.

De hoofden kwamen vijf centimeter hoger en daarbij bleef het voorlopig.

Raffles en Brand, die zijn uitkijkpost had verlaten, hadden zich met de rug tegen de verschansing geplaatst, zodat zij althans van achteren gedekt waren en hadden hun revolvers ter hand genomen.

De markies, zeer vertoornd over het gebrek aan moed van zijn gasten, herhaalde:

— Gij zult u dus laten weerhouden door slechts twee mannen?

— Neem mij niet kwalijk, uwe lordschap, maar die mannen zijn gewapend, liet een benauwde stem zich horen.

— Ga de kapitein halen, zei de markies.

— Wij hebben hem al gezocht, uwe lordschap, hij is nergens te vinden, riep dezelfde stem weer.

— Mijnheer Werwick zit in het olie-hok, zei Brand grijnslachend. Ik weet dat zo goed, omdat ik hem zelf gisteravond laat daarheen heb gebracht. Ik heb een sigaret met hem gerookt en hij vond de mijne wat zwaar. Maar over een uur of vijf zal hij wel weer tot bewustzijn zijn gekomen.

— Het is dus een volkomen komplot. Wij zijn aan de bandieten overgeleverd. Welnu, roep dan alles bijeen wat hier twee benen heeft op dit schip en maak u tot iedere prijs van die twee mannen meester.

— Met uw welnemen, drie, uwe lordschap, liet de basstem van Henderson zich horen, die tot dusver geen enkel woord gezegd had en op zijn pijp zui-gend, tegen de campagne had geleund.

Maar reeds was een der hoofden met buitengewone spoed verdwenen en men hoorde nu snelle schreden beneden in het jacht, het dichtslaan van deuren en het roepen van de man, aan wie het hoofd toebehoorde.

Er verstreken enkele minuten en toen klonken de voetstappen weer naderbij en het volgende ogenblik klommen er vier heren naar boven, een weinig bleek om de neus en verre van zeker van hun eigen houding.

— Dat is alles wat ik heb kunnen vinden, uwe lordschap.

— De overigen hebben sigaretten met mij gerookt, uwe lordschap, zei Brand.

De markies telde de koppen. Hij beschikte thans over een legermacht van acht personen, zijn gasten, de tweede stuurman en hijzelf. De zes gasten stonden dicht bijeen gedrongen, niet ver van de valreep en de gehele breedte het dek was tussen hen en de stoutmoedige avonturiers.

De prins had zich bij hen gevoegd en sprak op fluisterende toon tot hen.

Weldra wilde het troepje zich verdeelen, misschien wel om de tegenpartij te omsingelen.

Henderson vond dat zulk een grappig gezicht, dat hij in een dreunend lachen uitbarstte hetwelk echter verstomde, toen Raffles hem 'n bestraffende blik toewierp.

Twee van de gasten bleken een revolver te hebben, of liever een soort duelleerpistool, maar die wapens waren niet veel meer waard dan wandelstokken, daar de grendels er afgeschroefd of de hanen verwijderd waren. Maar toen het groepje zich in drieën geplitst had, riep Raffles uit:

— Komaan, heren, laat het nu genoeg zijn. Ik heb niet veel tijd meer, mijn maag begint te jeuken en ik wil er spoedig een einde aan maken! Gij hebt met 'n al te sterke tegenpartij te doen. Gij zijt ongewapend en ik geloof dat ik een goed schutter ben. Die heer met zijn mooie witte pet, met goudgalon versierd, heeft het niet de moeite waard gevonden mij behoorlijk te groeten. Maar nu zal hij het wel doen.

Snel als de gedachte had Raffles de revolver opgeheven en vuurde, schijnbaar zonder te mikken. En de fraaie witte pet vloog van het hoofd van de gast, doorboord door twee kogelgaten.

— Zo is het beter, zei Raffles. Maar ik had wel eens wat lager kunnen mikken en de gevolgen zouden niet te overzien zijn geweest. Kom, laten wij toch geen twist maken om zulk een bagatel als de inhoud van die zes kisten, een kapitaal, dat gij allen, een voor een wel zult bezitten, van zijne lordschap de markies, spreek ik niet eens, hij ontvangt ieder jaar méér aan apanage. Luister dus naar mijn raad, ga daar rustig op die bank zitten, verroer u niet en kijkt toe, hoe wij vlug en handig die kisten met hun kostbare inhoud aan land zullen brengen. Gij hebt daar een uitstekende plaats en zult alles goed kunnen volgen!

Na het geluid van het schot waren de gasten allen doodstil blijven staan.

Er waren er zeker onder, wie het niet aan persoonlijke moed ontbrak, maar wat moesten zij, zonder vuurwapens, uitrichten tegen twee revolvers,

waarvan er althans een met dodelijke juistheid schoot?

Wat konden handspaken, ijzeren staven en andere wapens hier tegen doen?

Maar terwijl de gasten hier nog over nadachten en bereid schenen te zijn, het hoofd in de schoot te leggen, veranderde het toneel eensklaps.

In het ruim van 't jacht, uit de richting van 't vooronder klonken plotseling luide kreten, gevolgd door het geluid van een worsteling. Het leek alsof er hout versplinterde en daarop klonk het gestamp van vele voetstappen, die snel naderbij kwamen.

Raffles begreep onmiddellijk wat er gebeurd moest zijn. De bandieten hadden waarschijnlijk de waakzaamheid van hun cipiers weten te verschalken en de deur van hun gevangenis verbrijzeld. En zij, die niet te zwaar gewond waren, zeven in getal, waren naar buiten gestormd, hadden de verraste bewakers neergeslagen en zoch nu een weg naar de vrijheid. Zij konden niet anders menen dan dat het schip een havenstad had bereikt en zij deden nu nog een laatste poging, de wenkende vrijheid te herwinnen.

Van het vooronder voerden twee trappen naar het voordek en de zeven ontsnapte bandieten, die zich van zware stukken hout en allerlei ijzeren voorwerpen hadden voorzien, stormden die beide trappen naar boven. Een ogenblik bleven zij verrast staan op het zien van de hun heel vreemde omgeving en toen stortten zij zich op de verraste gasten.

En ten tweede male moest de Gentleman-Inbreker zijn houding wijzigen en partij kiezen voor de benarde gasten van de markies. Een schot kraakte en een der bandieten, in de schouder getroffen, stortte op het dek neer. Aanstonds deinsden de anderen terug, want dit was iets, waarop zij niet gerekend hadden. Zij zelve bezaten geen vuurwapens en toen zij de twee gewapende mannen in het oog kregen, zagen zij wel in, dat de partij voor hen verloren was.

Maar juist op dat ogenblik deed Zijne lordschap het onverstandigst wat er in

de gegeven omstandigheden te doen was. Hij wilde zich de bandieten tot bondgenoten maken, nam Jefferson terzijde en fluisterde hem toe:

— Val die zogenaamde graaf snel van achteren aan; hij bevindt zich nu tussen twee vuren. Wanneer wij de revolvers maar eenmaal hebben, zullen wij de andere schurken wel mores leren.

Jefferson bracht snel de gasten op de hoogte van dat plan en de omtrekkende beweging werd vlug volvoerd. Het was alsof een zeker instinct de zes nog valide boeven waarschuwden dat de kansen gekeerd waren en dat de drie mannen daar bij de verschansing een gemeenschappelijke vijand waren. Zonder zich te bedenken grepen zij de gelegenheid aan. Zij wierpen zich opnieuw op Raffles en zijn beide metgezellen, die thans van twee kanten werden bestookt.

Wat Zijne lordschap betreft, hij was een zeer voorzichtig man en bovendien een familielid van de koningin, hij kon zich dus vergenoegen met de rol van onzijdig toeschouwer. Hij beklom haastig de trap naar de campagne, vond daar zijn geboeide eerste stuurman en maakte hoogst eigenhandig de touwen los.

Aldus was het legertje aanvallers alweer met een kostbare kracht vermeerderd, want Godfrey was, zoals gezegd, een sterk man en niet voor een kleintje vervaard. Hij stormde de markies voorbij, snelde de trappen af, rende over het dek en botste ongelukkigerwijze juist met zijn rechteroog tegen de uitgestrekte vuist van Henderson, met het noodzakelijk gevolg dat hij als strijder van de lijst moest worden afgevoerd. De arme stuurman zag alle sterren van het firmament, draaide als een tol om en viel op het dek neer.

— Ik hoop dat mylord mij zal toegeven, dat ik niets anders gedaan heb dan hem afweren, bromde Henderson voor zich heen. Hij liep juist tegen mijn vuist aan, dat zijn zaken waaraan ik niets kan doen. Maar dat kanalje, die treinrovers zal ik toch, hoop ik, wel mogen aanvallen?

Dat deed hij dan ook en de bandieten hadden een zeer slechte dag. Als de slagen van een zware bokser bondsden de vuisten van Henderson op hun koppen en hun stukken hout en ijzer richtten al heel weinig uit tegen deze Hercules.

De gasten lieten zich intussen ook niet onbetuigd en vielen verwoed op Raffles en Brand aan. Dezen dachten er natuurlijk niet aan hun revolvers te gebruiken tegen ongewapende lieden, die hun feitelijk niets misdaan hadden en daarom vergenoegden zij zich er mee hun boksvaardigheid praktisch aan te wenden.

Het is waar, de overmacht was groot, zes gasten, zes bandieten en de tweede stuurman, tegen drie mannen maar toch duurde het niet lang of de uitslag der worsteling kon niet twijfelachtig zijn.

Een der bandieten had tot tweemaal toe Henderson met zijn stuk hout op het hoofd geslagen, maar de reus lachte er eens om, ontrukte de kerel zijn wapen en toen hij het op zijn beurt gebruikte, behoefde de ander zich van het gevecht niets meer aan te trekken; hij had zijn plicht gedaan en kon in een afgelegen hoekje rustig nadenken over de gevaren die er alzo verbonden kunnen zijn aan het plunderen van een trein.

Raffles en Brand hadden zich met hun vuisten verweerd en binnen een kwartier was er van de deftig in het wit geklede heren geen enkele meer, die er geen berouw van had, ooit gevolg te hebben gegeven aan de uitnodiging van hun gastheer om een reisje naar de Noorse Fjorden te maken.

Henderson alleen kon het al heel gemakkelijk af tegen de rovers, nu hij eenmaal een stuk hout in de hand had.

Er was dan ook nog geen tien minuten verlopen of de strijd was in het voordeel van Raffles en zijn metgezellen beëindigd.

De bandieten waren er treurig aan toe, zij waren allen ernstig gewond, dezen door een gebroken arm, anderen door een gat in het hoofd.

Van de gasten waren er drie smadelijk op de vlucht gegaan en de overigen

waren bezig hun ledematen te onderzoeken, of zaten op een stil plekje dromerig voor zich uit te staren, nog niet geheel en al bekomen van hun bewusteloosheid en zich afvragend of het niet misschien een nachtmerrie was geweest.

Wat de markies betreft, hij had alle waardigheid uit het oog verloren en vloekte als een zeeman, nog altijd boven op de brug staande, vanwaar hij een uitstekend gezicht had gehad op het gehele slagveld.

Brand was er afgekomen met een paar schrammen, Henderson had een buil op het voorhoofd, maar Raffles zag er uit of hij zoeven een kappersalon had verlaten; zijn kleren zaten hem keurig aan het lichaam, geen druppeltje zweet was op zijn gelaat te zien, zijn haren waren behoorlijk gescheiden.

Hij haalde een weinig sneller adem en dat was alles.

— Dat was een zeer onaangenaam intermezzo, begon Raffles, waaraan gij echter, het spijt mij het te moeten opmerken, uwe lordschap, voor een niet gering deel zelf schuld draagt, riep Raffles tot de markies, wiens krijtwit gelaat beter dan woorden de gevoelens vertolkte, die hem op dit ogenblik bezielden.

De markies wierp een wanhopige blik over het dek, dat er uitzag, alsof er een typhoon over gestreken was, beschouwde de gewonde bandieten en zei op doffe toon.

— Als ik dit vertel te Londen, zal niemand mij willen geloven.

— Welzeker, men zal u geloven, uwe lordschap, riep Raffles opgewekt uit. Gij hebt immers de tien bandieten, die kunnen getuigen. Ik vertrouw ze aan uw hoede toe en ik zou u aanraden hen ditmaal goed te laten bewaken, want ik behoef u niet te zeggen, wat de gevolgen zouden zijn, wanneer zij er midden op zee, nogmaals in slaagden, zich te bevrijden. Maar komaan, ik wil de maat van mijn hulpvaardigheid vol meten en u nogmaals ter hulp komen. James en Jij Burns, sluit die kwibussen

eens op en nu goed! Het is waar, zij zijn een weinig geradbraakt naar het schijnt, maar men kan niet te voorzichtig zijn.

Dadelijk togen Henderson en Brand aan het werk. Zij zochten een stevig touw op en het duurde niet lang of alle bandieten waren stevig gekneveld en werden nu op vier verschillende plaatsen van het schip opgesloten.

Raffles moest enige haast met dit alles maken, want langzamerhand kwamen de personen weer bij, aan wie Brand een van de verraderlijke sigaretten had gepresenteerd.

De drie mannen bleven met opzet zo dicht mogelijk in elkaars nabijheid, omdat men geen hunner bij verrassing zou kunnen overvallen. Snel werden nu de kisten met goud in een sloep neergelaten, letterlijk onder het oog van de markies, die zich in een moeilijk te beschrijven toestand bevond.

Hij had geen woord meer gesproken en voor de laatste kist overboord gehesen was, stormde hij de trap af, begaf zich naar zijn fraai gemeubelde hut en sloot zich daar op. Raffles kreeg hem bij die gelegenheid niet meer te zien...

De Gentleman-Inbreker had zich tot de jonge Jefferson gewend, die zich dapper gewoerd had en daarvan maar al te duidelijk de sporen van op zijn gelaat droeg en zei, toen hij op het punt stond met Brand in de tweede boot plaats te nemen:

— Mijnheer Jefferson, het was een zeer spannend avontuur en ik kan u slechts dank zeggen dat gij het mij verschaft hebt. Het is waar, ik verwijder mij nu met zes kisten gouden baren, maar geloof niet dat ik dat goud ten eigen bate zal aanwenden. Ik zal er meer goed mee doen dan gij misschien kunt voorstellen en dat goud zal rijke vruchten afwerpen. Daar de toestand van mijnheer Godfrey hem dit, naar ik geloof, niet toestaat, zult gij de May-Flower wel moeten besturen en dat is u wel toevertrouwd, naar ik meen. Vertrek onmiddellijk en gij kunt nog voor het vallen van de duisternis de

Shetlandse eilanden bereikt hebben.

Haastig daalde Raffles de valreep af en stapte toen in de kleine boot. Henderson was reeds met de sloep, waarin de kisten met goud zich bevonden, naar land geroeid.

Juist toen de May-Flower het anker lichtte, steeg, trots als een arend, de vliegmaschine van Raffles boven het geboomte op en verwijderde zich snel in zuidelijke richting.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Raadselen rondom Murray

LORD LISTER VERSCHIJNT VOORTAAN ELKE WEEK

BELANGRIJK BERICHT

LORD LISTER VERSCHIJNT

SINDS 3 JANUARI 1954

ELKE WEEK

Het blijkt, dat de LORD LISTER verhalen zich in een steeds groeiende belangstelling mogen verheugen.

Als gevolg hiervan en mede om tegemoet te komen aan het verzoek, dat ons reeds meermalen van de zijde van de lezers is gedaan, hebben wij besloten de afleveringen voortaan, evenals vroeger het geval was, IEDERE WEEK inplaats van om de veertien dagen te laten verschijnen.

Wij twijfelen niet, of dit bericht zal alle trouwe LORD LISTER lezers welkom zijn !

De Uitgevers.